

Arrest

nr. 282 438 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 september 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart als burger van de Unie, meer bepaald als werknemer of werkzoekende. Op 3 mei 2013 wordt hem de gevraagde verblijfskaart toegekend.

1.2. Op 11 april 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een duurzaam verblijfsrecht. Hij wordt op 5 oktober 2018 in het bezit gesteld van de E+-kaart.

1.3. Op 8 maart 2022 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat om redenen van openbare orde wordt overwogen om zijn verblijfsrecht te beëindigen en om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. In het kader van het hoorrecht wordt verzoeker verzocht een vragenlijst in te vullen en waar nodig de gevraagde bewijsstukken voor te leggen.

1.4. Op 17 mei 2022 beslist de destijds bevoegde staatssecretaris tot beëindiging van het verblijf van verzoeker.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 26 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor België voor 10 jaar. Het inreisverbod is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: [Z.E.A.]

Voornaam: [A.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...] (Marokko)

Nationaliteit: Spanje

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.07.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar:

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Betrokkene werd op 12.07.2018 door de Correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 8 maanden) en een geldboete van 8.000 euro (of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met uitstel voor 3 jaar voor 7.200 euro wegens verdovende middelen of psychotrope stoffen te hebben verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of geleverd, nl. een niet nader te bepalen hoeveelheid weed en hasj; en aan verdovende middelen en psychotrope stoffen in bezit te hebben gehad, aangekocht of vervoerd, nl. een niet nader te bepalen hoeveelheid weed en hasj. Deze feiten pleegde hij tussen 01.01.2018 en 19.05.2018.

De Correctionele rechtbank van Gent veroordeelde hem op 12.07.2018 met zijn Marokkaanse kompaan M.I. voor de verkoop en het bezit van cannabis. “Op 19.05.2018 wordt tijdens een STROP-actie vastgesteld dat 2 personen rond het voertuig van de tweede beklaagde (betrokkene) hangen op het Seghersplein. Zodra de inzittenden opmerken dat de politie hen wil controleren, trachten ze weg te rijden. Ze slagen daar niet in door het vele verkeer en draaien hun voertuig terug. De verbalisanten stellen vast dat de eerste en de tweede beklaagde (betrokkene) bij aanvang van de controle duidelijk bloednerveus zijn. Bovendien merken de verbalisanten één van de personen op die voordien bij het voertuig stonden. De man geeft spontaan een zakje weed af. Na eerst te ontkennen zegt hij vervolgens dat hij het zakje net gekocht heeft van de bestuurder. Hij bevestigt dit naderhand in zijn verklaring. Een bezoeker van een vlakbij gelegen café wijst de politie op een wit plastic zakje dat op de grond ligt waar de auto van de beklaagden zich draaide. In het zakje zitten 3 zakjes weed, op dezelfde manier verpakt en met hetzelfde gewicht als het zakje van de afnemer en een zakje dat werd aangetroffen bij fouille van de tweede beklaagde (betrokkene). De getuige K.V. verklaart dat hij zag hoe de passagier van de gecontroleerde Audi iets wits uit de auto gooide. Bij het oprapen zag hij dat het drugs was en gaf hij het aan de politie. Bij de huiszoeking in de woning van tweede beklaagde (betrokkene) werd 85 gram cannabis gevonden en een resem plasticzakjes met gripsluiting. (...) Beide beklaagden verklaren enkel cannabis te gebruiken en niets te verkopen. (...) Gelet op de politionele vaststellingen, de resultaten van de fouille en de aangetroffen hoeveelheden bij de huiszoeking bij de tweede beklaagde (betrokkene), de resultaten van de uitlezing van het GSM-toestel van de eerste beklaagde en het verhoor van de afnemer, alsook de verklaringen van beide getuigen, komen de feiten onder de tenlastelegging A en B bewezen voor”.

Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank rekening met de volgende overwegingen : “De wetgever tilt zwaar aan het bezit en verschaffen van verdovende middelen ongeacht het al dan niet problematisch gebruik. De tweede beklaagde (betrokkene) beschikt nog over een gunstig strafrechtelijk verleden. (...) Het openbaar ministerie vordert een effectieve gevangenisstraf en geldboete in hoofde van beide beklaagden. (...) In hoofde van de tweede beklaagde (betrokkene) wordt in hoofdorde de opschorting gevraagd. Gelet op de aangetroffen hoeveelheden lijkt de gunst van de opschorting een weinig zinvol signaal naar de beklaagde. Ook wat hem betreft is een werkstraf aangewezen om hem enige

verantwoordelijkheidszin bij te brengen. In hoofde van beide beklaagden kan een deel van de geldboete met uitstel worden bekleed, om hun toekomst niet te hypothekeren. In hoofde van beide beklaagden dient de in beslag genomen geldsom te worden verbeurd verklaard, nu drugsverkoop niet mag lonen.”

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Op 28.10.2020 veroordeelde de Correctionele rechtbank van Gent hem in eerste aanleg tot een gevangenisstraf van 2 jaar met 5 jaar probatie-uitstel wegens verkrachting van meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, met name op [I.D.], met de omstandigheid dat de verkrachting gepleegd werd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was (feit gepleegd te Gent op 06.11.2019); en wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, met name op de persoon of met behulp van de persoon van [P.D.V.], met de omstandigheid dat de aanranding van de eerbaarheid gepleegd werd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was (feit gepleegd te Gent op 25.06.2019). Hij werd tevens onttrokken uit de rechten genoemd in artikel 31 lid 1 Strafwetboek gedurende 5 jaar, en hij diende een schadevergoeding van 5.100 euro te betalen aan de burgerlijke partij [I.D.], te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 6 november 2019, alsook de kosten van de rechtsplegingsvergoeding ten belope van 1.080 euro aan [I.D.].

Onder zijn probatievoorwaarden dient hij in samenspraak met de justitieassistent een gepaste begeleiding te zoeken voor zijn onderliggende seksuele problematiek en deze niet stopzetten dan met toestemming van de begeleiders.

Betrokkene ging op 27.11.2020 in hoger beroep tegen dit vonnis omdat hij de schuldigverklaring voor de beide tenlasteleggingen betwistte, alsook de straf en de burgerlijke rechtsvordering. Het Openbaar Ministerie diende een volgheroep in op 27.11.2020 omdat ze de bestraffing te laag vond.

Het Hof van Beroep te Gent veroordeelde hem op 04.05.2021 tot 3 jaar gevangenisstraf waarvan 1 jaar met uitstel voor 5 jaar uit hoofde van verkrachting te hebben gepleegd op een meerderjarige persoon, de verkrachting een daad zijnde van elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, op een persoon die daar niet in toestemt, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer; en aan aanranding van de eerbaarheid op een meerderjarige met geweld, bedreiging, verrassing of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer. Deze feiten pleegde hij op 6 november 2019 en op 25 juni 2019.

We citeren uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 04.05.2021 : “2.1 Zoals ook de eerste rechter oordeelt het hof dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B en de schuld van de beklaagde (betrokkene) daaraan bewezen zijn, gelet op de strafinformatie en het onderzoek ter terechtzitting, onder voorbehoud van wat volgt onder randnummer 2.7. Het hof verwijst in dit verband naar de oordeelkundige motieven van de eerste rechter (titel 1, blz. 3 t/m 8) die het beaamt en hier overneemt, onder voorbehoud van de overweging vervat onder randnummer 2.7, en voegt daar in het licht van de namens de beklaagde bij conclusie aangevoerde middelen nog de volgende overwegingen aan toe. 2.2 Wat betreft het middel waarbij de beklaagde met betrekking tot de feiten bedoeld onder tenlastelegging A voorhoudt dat er geen sprake was van daadwerkelijke penetratie maar slechts van een poging daartoe, dient vastgesteld dat deze bewering in het licht van de strafinformatie niet aannemelijk is. De camerabeelden (...), de verklaring van getuige J.M. (...), en de verklaring van de burgerlijke partij dat zij pijn voelde als gevolg van de penetratie (...) laten er niet de minste redelijke twijfel over bestaan dat de beklaagde de burgerlijke partij met zijn geslachtsdeel penetreerde. De andersluidende middelen van de beklaagde zijn ongegrond. 2.3 Het middel waarbij de beklaagde (...) voorhoudt dat de burgerlijke partij zou hebben ingestemd met de kwetsieuze handelingen, werd uitvoerig weerlegd in het bestreden vonnis. Het hof beaamt deze overwegingen, neemt deze hier over en voegt daar de hiernavolgende samenvattende beschouwingen aan toe. Er bestaat niet de minste redelijke twijfel over dat de burgerlijke partij zich in een dermate zware staat van dronkenschap bevond dat zij niet meer in staat was om bewust en wilsbekwaam in te stemmen met seksuele betrekkingen. (...) Anders dan de beklaagde ontwaart het hof in de beelden van de bewakingscamera geen indicaties dat de burgerlijke partij expliciet of impliciet zou hebben toegestemd met seksuele betrekkingen. Er kan vooreerst niet zinnig worden voorgehouden dat de enkele omstandigheid dat de burgerlijke partij dicht tegen de beklaagde mee stapte dit besluit zou toelaten. Het is de beklaagde die haastig zijn eigen geslachtsdeel ontbloot, de broek en onderbroek van de burgerlijke partij naar beneden trekt, haar omdraait en tegen de muur doet aanleunen, en vervolgens alle verdere handelingen stelt om penetratieve seks te bewerkstelligen. De burgerlijke partij bleef bij dit alles passief en wezenloos voor zich uit staren. Uit dit alles blijkt duidelijk dat de burgerlijke partij niet meer was dan een willoos instrument dat gelaten en passief alle handelingen onderging die de beklaagde met haar stelde. De loutere omstandigheid dat zij zich niet verzette laat het besluit niet toe dat de burgerlijke partij zou hebben ingestemd met seksuele betrekkingen, temeer nu duidelijk is dat zij tot enig verzet hoegenaamd niet meer in staat was als gevolg van haar verregaande staat van dronkenschap. 2.4 Er bestaat daarenboven niet de minste redelijke twijfel over dat de (...) wil loze toestand van de burgerlijke partij de beklaagde maar al te goed gekend was en dat hij van deze willoze toestand precies gebruik maakte om de (...) feiten te plegen. (...) Als de voormelde getuige de zwaar geïntoxiceerde en willoze toestand van de burgerlijke partij zelfs al onmiddellijk kon vaststellen aan de hand van de camerabeelden, is het volkomen onaannemelijk dat de beklaagde dit niet zou gedaan hebben tijdens zijn rechtstreekse contacten met de burgerlijke partij. (...) 2.5 Louter ten overvloede dient bemerkt dat de ontkenkende verklaringen van de beklaagde terloops zijn verhoor evenmin van aard zijn om diens verweer kracht bij te zetten. Terloops zijn ondervraging stelde de beklaagde aanvankelijk dat hij de burgerlijke partij enkel had aangeraakt boven de kleren en dat hij niet onder haar kledij was geweest. Pas na de confrontatie met de camerabeelden diende hij te erkennen dat er veel meer was gebeurd. Indien het, zoals de beklaagde voorhoudt, ging om casuïstische seks met wederzijdse instemming, is het moeilijk te verklaren dat de beklaagde de door hem gestelde handelingen aanvankelijk trachtte te minimaliseren. Deze houding wijst er in tegendeel op dat de beklaagde terdege beseft dat zijn handelswijze ontoelaatbaar was geweest. 2.6 De strafinformatie, inzonderheid de voorgaande overwegingen (...) laten er niet de minste redelijke twijfel over bestaan dat de beklaagde zich bij verrassing seksueel vergreep aan de burgerlijke partij terwijl deze zich in een door alcohol geïnduceerde toestand van willoosheid bevond en zonder dat de burgerlijke partij had ingestemd met seksuele betrekkingen - instemming waartoe zij trouwens niet meer in staat was. Er is evenwel geen reden om de verzwarende omstandigheid bedoeld in artikel 376, lid 3 Sw. te weerhouden. Met een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid wordt niet bedoeld een toestand van dronkenschap.

2.7 Wat betreft de feiten omschreven onder tenlastelegging B verwijst het hof integraal naar de desbetreffende overwegingen in het bestreden vonnis, waaruit blijkt dat de beklaagde bij verrassing de genaamde P. D. V. plots aanrandde nadat hij van haar staat van alcoholintoxicatie gebruik had gemaakt om contact te leggen. Er is evenwel ook hier geen reden om de verzwarende omstandigheid bedoeld in artikel 376, lid 3 Sw. te weerhouden. (...)”

3.1 (...) Uit de strafinformatie blijkt duidelijk dat de beklaagde zich als dertigjarige man bewust onder de uitgaande en op dat uur kennelijk geïntoxiceerde studenten mengde met het specifieke oogmerk om van hun verminderde of onbestaande tegenwoordigheid van geest gebruik te maken om hen bij verrassing seksueel aan te randen ofte verkrachten. Het kan immers onmogelijk toeval zijn dat de beklaagde op enkele maanden tijd tweemaal werd betrapt bij het plegen van dergelijke feiten, terwijl zijn leugenachtige minimaliserende verklaringen terloops zijn verhoor aantonen dat hij zich er terdege van bewust was dat

zijn handelen volkomen ontoelaatbaar was. Uit de feiten blijkt een volkomen misprijzen voor de seksuele integriteit van zeer jonge vrouwen, die de beklaagde kennelijk louter ziet als loslopend wild waarop hij naar geloven zijn seksuele lusten mag botvieren. De door de beklaagde gepleegde feiten zijn niet alleen traumatiserend voor de betrokken slachtoffers, maar veroorzaken daarenboven een brede maatschappelijke schade doordat zij in sterke mate bijdragen aan de negatieve beeldvorming omtrent allochtonen waarvan de overgrote meerderheid zich nooit aan dergelijke feiten schuldig maakt maar wel onterecht getroffen wordt door de gevolgen van deze ongunstige perceptie - gegeven waarvan de beklaagde zich bezwaarlijk onbewust kan zijn geweest.

Het hof is met eenparigheid van stemmen van oordeel dat de door de eerste rechter bepaalde bestraffing niet volstaat om recidive te vermijden en om de beklaagde het besef bij te brengen van het volkomen ontoelaatbaar karakter van zijn handelen en van de noodzaak om respect op te brengen voor de seksuele integriteit van vrouwen, ook wanneer zij in een toestand van alcoholintoxicatie verkeren. Het effectief gedeelte van de hierna bepaalde bestraffing zal de beklaagde duidelijk maken dat zijn gedrag volkomen ontoelaatbaar is, terwijl het voorwaardelijke gedeelte (...) moet verzekeren dat de beklaagde ook na het ondergaan van zijn effectieve bestraffing beseft dat recidive voor hem zware gevolgen zal meebrengen."

Tot slot werd betrokkene in 2017 2 keer veroordeeld door de politierechter tot geldboetes van 600 tot 1.200 euro (deels met uitstel) en verval van het recht tot sturen wegens het plegen van vluchtmisdrijf zonder gekwetsten en het besturen van een voertuig zonder in het bezit te zijn van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid.

De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politie rechtbank. Hij is 2 keer door de Politie rechtbank veroordeeld en hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet zijn eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft.

Betrokkene staat tevens meermaals gekend in de politie database ANG : in 2015 wegens weerspanning (GE.41.LA/08509515) en drugsbezit (GE.60.LA/02511115); in 2016 voor witwassen (GE.27.CT/00003316), verboden wapendracht (GE.36.LA/06526016), opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA/05531216 en DE.43.L6/00398916), en drugsbezit (GE.60.LA/02838816 en GE.60.LA/00835016); in 2017 andermaal voor drugbezit (GE.60.LA/01086017); in 2018 voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA/03738018), opzettelijke vernielingen (GE.92.LA/03803718), verkoop van drugs (GE.60.LA/03782218) en drugsbezit (GE.60.LA/01495818 en GE.60.LA/00552918); en in 2019 voor drugsbezit (GE.60.LA/09027419 en GE.60.LA/07088119) en verkrachting (GE.37.LA/08748519).

Uit de aard en de veelheid van de gepleegde feiten komt zijn manifest gebrek aan verantwoordelijkheidszin en schuldbesef tot uiting, alsook een totaal gebrek van respect ten opzichte van andermans persoon in het algemeen en in het bijzonder van de vrouw, door hem herleid tot de staat van een object ter bevrediging van zijn driften.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, zijn persoonlijkheid en zijn schaamte- en gewetenloze uitbuiting van andermans zwakheid, kan er legitiem worden afgeleid dat hij een ernstige, reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Om die redenen werd zijn verblijf bij beslissing van 17.05.2022 in toepassing van artikel 44bis,§2 van de wet van 15.12.1980 beëindigd om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze beslissing werd per aangetekend schrijven van 18.05.2022 verzonden naar zijn adres [...] te 2060 Antwerpen, maar kon hem niet overhandigd worden op 19.05.2022. De postbode liet een bericht op zijn adres achter, maar betrokkene heeft zijn post nooit afgehaald. Intussen is de beroepstermijn verstreken, zodat deze beslissing definitief is geworden.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. In zijn formulier hoorrecht van 14.03.2022 verklaart hij Nederlands, Spaans en Arabisch te kennen; dat hij sinds 2012 in België is; dat hij in het bezit is van een Spaans paspoort; hij heeft geen ziekte die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren; hij is niet getrouwd of heeft geen duurzame relatie in België; zijn papa [M.Z.E.J.] en zijn zus [N.Z.] wonen in België (zijn zus in [...]); hij heeft geen minderjarige kinderen in België; hij is niet getrouwd of heeft geen duurzame relatie in zijn land van

herkomst of in een ander land dan België: zijn moeder [F.A.] woont in Marokko; hij heeft geen minderjarige kinderen in zijn land van herkomst of in een ander land dan België; hij volgde een opleiding bij het CVO, Sector 2 en bij de VDAB en heeft gewerkt in de productie, als orderpicker en bakker; hij heeft een werkloosheidsuitkering ontvangen van het ABW (attest werd door hem opgevraagd) en een leefloon van het OCMW; hij antwoordt niet op de vraag of hij reeds in zijn land van herkomst of in een ander land dan België gewerkt heeft; hij is niet opgesloten of veroordeeld geweest in een ander land dan België; als redenen waarom hij niet naar zijn land kan terugkeren verklaart hij dat hij hier zijn leven in België aan het opbouwen is, dat hij werk heeft gevonden en zijn tewerkstelling start op 21.03.2022, en dat zijn familie in België woont.

Betrokkene heeft tot dusver geen enkel stavingsstuk ter onderbouwing van zijn hoorrecht aangebracht.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Momenteel is hij 32 jaar, alleenstaande en heeft hij geen kinderen.

Hij geeft in zijn verklaring hoorrecht dd. 14.03.2022 aan dat zijn vader [M.Z.J.] en zijn zus [N.Z.] in België wonen. Opdat de relatie met zijn vader en zus onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen, dienen er echter bijkomende banden van afhankelijkheid te worden aangetoond die verder gaan dan de normale affectieve en emotionele banden. (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33).

Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij in september 2012 samen met zijn vader [M.Z.J.] [°...] te [...] (Marokko) vanuit Viladecans (Spanje) naar België kwam om hier werk te zoeken. Volgens het Rijksregister bezit zijn vader de Spaanse nationaliteit sedert 31.03.2004 en is hij in het bezit van een E+-kaart (duurzaam verblijf als EU-burger) geldig tot 07.03.2023. Het huwelijk van zijn vader met zijn Marokkaanse moeder [E.A.F.] werd in Marokko ontbonden op 20.11.1996 nadat zijn vader op 17.03.1993 in Marokko trouwde met zijn stiefmoeder [E.M.J.], ° te [...] in [...]. Volgens het Rijksregister woont betrokkene sinds 08.04.2013 niet meer bij zijn vader.

Zijn Marokkaanse stiefmoeder, alsook zijn Spaanse halfbroers [Z.E.M.Y.], [°...] te [...] en [Z.E.M.T.], [°...] te [...] (Spanje) kwamen in het kader van gezinshereniging met zijn vader vanuit Spanje naar België op 07.08.2013. Zijn stiefmoeder is in het bezit van een F+-kaart geldig tot 18.09.2024.

Zijn halfbroer [Y.] huwde op 15.10.2019 in Marokko met [E.M.H.], ° te [...] op [...] en woont in [...]. Hij is in het bezit van een E+-kaart geldig tot 04.03.2024.

Zijn halfbroer [T.] woont nog bij zijn ouders in 1080 Sint-Jans-Molenbeek op de [...] en is in het bezit van een E+-kaart geldig tot 01.07.2026.

Zijn oudere zus [Z.N.], ° te [...] op [...] huwde op 03.06.2002 op het Marokkaans Consulaat te Brussel met de Marokkaanse onderdaan [L.A.], ° te [...] op [...]. Zij diende op 19.03.2003 een aanvraag tot gezinshereniging in op de gemeente Sint-Jans-Molenbeek om zich bij haar echtgenoot te vestigen. Haar man verkreeg de Belgische nationaliteit op 11.08.2006. Op 10.09.2009 verwierf zij op haar beurt de Belgische nationaliteit. Ze woont met haar gezin in 1082 Sint-Agatha-Berchem op de [...].

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat betrokkene tijdens zijn detentie van 29.06.2021 tot 10.02.2022 2 keer bezoek kreeg van zijn zus [N.] (op 05.08.2021 en op 17.11.2021), 2 keer van zijn halfbroer [Y.] (op 12.08.2021 en op 17.11.2021) en 1 keer van zijn halfbroer [T.] en zijn vader [M.] op 12.08.2021. Niets wijst erop dat de relatie die hij met zijn vader, zus en halfbroers onderhoudt, verder gaat dan de normale affectieve en emotionele banden. Zij hebben elk hun eigen leven opgebouwd en betrokkene woont al 9 jaar zelfstandig. Toen hij geen werk had, kon hij terugvallen op een leefloon of op een werkloosheidsvergoeding (cf. hoorrecht dd. 14.03.2022 en infra). Betrokkene kan de contacten met zijn familieleden verder onderhouden mits de moderne communicatiemiddelen (telefoon, internet,...) of middels korte bezoeken in zijn land van herkomst (Spanje en Marokko). Het merendeel van zijn familie (met uitzondering van zijn stiefmoeder) bezit de dubbele nationaliteit (de Marokkaanse en de Spaanse of de Belgische) en/of beschikt over legaal verblijf in België, zodat zij vrijelijk kunnen reizen tussen Marokko, Spanje en België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet ernstig voorgehouden worden.

Tot slot geeft hij in zijn hoorrecht aan dat zijn moeder [F.E.A.] in Marokko woont. Gezien zij nooit een verblijf heeft aangevraagd in België, heeft deze beslissing eveneens geen invloed op de relatie die hij mogelijks nog met haar onderhoudt en kan deze beslissing evenmin een schending uitmaken van zijn gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals

de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor een bevel om het grondgebied te verlaten met het opleggen van een inreisverbod een noodzakelijke maatregel vormt.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaart hij in zijn hoorrecht van 14.03.2022 dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland.

Als redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Spanje of Marokko haalt hij aan dat hij bezig is zijn leven hier op te bouwen, dat hij werk heeft gevonden en zijn tewerkstelling op 21.03.2022 start en dat zijn familie in België woont.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij en zijn vader 9 jaar geleden omwille van economische motieven naar België zijn gekomen. In zijn verklaring hoorrecht dd. 14.03.2022 stelt hij dat hij nog opleidingen heeft gevolgd bij het CVO en de VDAB, zonder dat hij daarvan getuigsschriften voorlegt. Hij stelt dat hij gewerkt heeft in de productie, als orderpicker en bakker. Uit de tewerkstellingsdatabank DOLSIS blijkt dat hij van 12.10.2013 tot 20.11.2013 tewerkgesteld was bij BAZI SPRL; van 07.02.2014 tot 03.04.2014 bij CHABOUN SPRL; van 01.04.2014 tot 31.05.2014 bij EL JAWDA SPRL; van 01.07.2014 tot 18.05.2015 bij Au couleurs de Marrakech BVBA; in 2016 heeft hij slechts 1 dag gewerkt als uitzendkracht bij ACCENT JOBS for People (op 17.03.2016); van 16.11.2017 tot 06.12.2017, van 25.01.2018 tot 05.02.2018 (en op 20.09.2018) werkte hij als uitzendkracht bij FORUM Jobs NV; op 21.04.2018 en van 07.06.2018 tot 04.07.2018 bij ACCENT Jobs for People; van 05.11.2018 tot 30.11.2018 bij Konvert Interim Vlaanderen; in januari 2019 werkte hij 5 dagen voor RANDSTAD Belgium; in maart 2019 3 dagen voor SA MANPOWER BELGIUM; in december 2019 stond hij 2 dagen aangemeld via LET'S WORK BVBA en 2 dagen bij SYNERGIE Belgium; van 16.01.2020 tot 20.03.2020 en van 24.04.2020 tot 14.08.2020 bij SA MANPOWER Belgium; van 16.09.2020 tot 27.11.2020 en op 28.12.2020 bij KONVERT INTERIM VLAANDEREN; van 21.01.2021 tot 20.02.2021 bij KASA PAIN BVBA; van 20.03.2021 tot 13.04.2021 bij ACCENT JOBS for People; van 14.06.2021 tot 09.07.2021 bij AGILITAS GROUP NV (hij zat nochtans opgesloten in de gevangenis vanaf 29.06.2021); van 21.03.2022 tot 01.04.2022 bij TEMPO-TEAM NV, en op 18.05.2022 en 23.05.2022 bij DAOUST SA. Sinds 08.06.2022 staat hij aangemeld met een contract voor bepaalde duur tot 07.12.2022 bij bakkerij LUNA BVBA in Zoersel.

Uit de gegevens van de kruispuntbank van sociale zekerheid blijkt dat hij van 01.03.2018 tot 31.08.2018 kon terugvallen op een leefloon. Hij verklaart in zijn hoorrecht dd. 14.03.2022 eveneens een werkloosheidsvergoeding te hebben ontvangen, maar heeft het attest van zijn uitbetalingsinstelling (ABW) nog niet voorgelegd.

Niettegenstaande hij bij verschillende uitzendkantoren is ingeschreven en zijn verschillende periodes van tijdelijke tewerkstelling blijken geven van een zekere werkbereidheid, schijnt hij er toch niet in te slagen om een stabiele job te vinden. Hij heeft op die 9 jaar amper 32 maanden gewerkt, en dan nog hoofdzakelijk met tijdelijke contracten of als uitzendkracht zodat er van een duurzame economische binding met het gastland bezwaarlijk sprake kan zijn. Hoewel dit voor het jaar 2019 mogelijks kan verklaard worden door de coronapandemie, is er voor deze sanitaire crisis uitbraak ook geen sprake van enige continuïteit. Het bezit van een strafblad omwille van drugs- en zedenfeiten, alsook zijn beperkte kennis van het Nederlands zijn uiteraard niet bevorderlijk voor zijn kansen op de arbeidsmarkt. Onder zijn opgelegde probatievoorwaarden dient hij zijn werk te behouden of een opleiding te volgen en door zijn eigen gedrag geen aanleiding te geven tot ontslag; en de nodige inspanningen te leveren om Nederlands te leren. Hij verklaart in zijn hoorrecht van 14.03.2022 dat hij opleidingen heeft gevolgd bij het CVO en de VDAB, maar legt hiervan geen enkel getuigsschrift voor. Al deze elementen tonen aan dat hij ondanks zijn 32-jarige leeftijd blijkbaar niet de intentie heeft om hier aan een stabiele toekomst te bouwen.

Gezien zijn leeftijd kan toch verondersteld worden dat hij in staat is om terug te keren naar Spanje of Marokko om er met een propere lei te starten en zelfstandig een nieuw leven op te bouwen en zijn banden met dat land terug aan te sterken. Daarbij kan de in België opgedane kennis en beroepservaring hem van nut zijn. Zijn familie in België en zijn moeder in Marokko kunnen hem desgevallend moreel en financieel ondersteunen bij zijn terugkeer en hebben er ongetwijfeld nog kennissen of familie die zij kunnen aanspreken om hem te helpen bij zijn re-integratie. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt hij geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cf. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Hij is in Marokko geboren en heeft voor zijn aankomst in België jaren in Spanje gewoond. Hij heeft dus het grootste deel van zijn leven buiten België doorgebracht. Zijn moedertalen zijn Spaans en Arabisch. Vermits hij binnen een Marokkaans gezin in Spanje is opgegroeid, is hij vertrouwd met de Arabische, alsook met de Spaanse cultuur en gewoonten. Zelfs indien de integratie in Spanje of Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat dit deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). Een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook geenszins worden aangenomen.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 44nonies en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 44nonies Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval."

Eerste onderdeel,

Artikel 44nonies, lid 2 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de burger van de Unie of een familielid 'een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid'.

De bestreden beslissing stelt:

"Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, zijn persoonlijkheid en zijn schaamte- en gewetenloze uitbuiting van andermans zwakheid, kan er legitiem worden afgeleid dat hij een ernstige, reële, actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt."

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 5 jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

- Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden

De motivering draait immers in essentie om de veroordelingen van 12.07.2018 en 04.05.2021.

Verzoeker kan niet begrijpen dat deze motivering bijna 1 jaar en half na de laatste veroordeling pas gevonden wordt. Te meer nu verzoeker zich sinds begin november 2019 aan geen enkel laakbaar feit meer heeft geschuldigd gemaakt en de desbetreffende straffen is ondergaan.

Wat meer is, is het gegeven dat verzoeker zijn leven sindsdien tracht te beteren. Dit onder andere door sinds zijn vrijlating nagenoeg steeds aan het werk geweest te zijn, het slachtoffer correct te vergoeden, ... In deze dient aldus benadrukt te worden dat de laatste feiten, waarvoor verzoeker veroordeeld werd, dateren van begin november 2019, ondertussen bijna 3 jaar geleden.

Er wordt in de bestreden beslissing aldus geen enkele context van de feiten aangegeven en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit feiten die gedateerd zijn zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene zoals hij vandaag is.

Verzoeker wenst uiteraard geen afbreuk te doen aan de feiten maar wenst in deze wel te benadrukken dat de laatste feiten waarvoor hij veroordeeld werd ondertussen dateren van 3 jaar geleden.

Verzoeker kan dan ook moeilijk begrijpen dat verwerende partij pas 3 jaar na de laatste feiten is overgegaan tot zowel intrekking van verblijf als het opleggen van het inreisverbod van tien jaar.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is. Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Om deze reden faalt de beslissing.

Artikel 44nonies Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod 'rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval'. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.

-geen proportionaliteitsafweging

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 10 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als motief de veroordelingen van 12.07.2018 en 04.05.2021.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die ondertussen door het verloop van meerdere jaren in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; de laatste feiten dateren ondertussen van 3 jaar geleden; verzoeker is sinds zijn vrijlating nagenoeg steeds aan het werk geweest, verzoeker is het slachtoffer correct aan het afbetalen, verzoeker heeft zijn vader en zus in België, ...

Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van langdurig legaal verblijf in België en het gegeven dat de laatste feiten ondertussen dateren van 3 jaar geleden.

- een inreisverbod met een duurtijd van 10 jaar.

Er kan een inreisverbod van vijf jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit vijf jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 10 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het verleden van verzoeker. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

De wet voorziet een maximumtermijn van vijf jaar; het is slechts in het uitzonderlijk geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid' dat van die termijn kan worden afgeweken.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 10 jaar werden opgelegd.

Zo kan louter op basis van het verleden van verzoeker niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Temeer nu verzoeker sinds begin november 2019 geen feiten meer gepleegd heeft en zijn leven ondertussen gebeterd heeft en het motief dat hij een gevaar voor de openbare orde zou zijn, pas 1 jaar en zes maanden na zijn laatste veroordeling gevonden blijkt te zijn.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden.

Verder is er geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds geruime tijd zijn focus gelegd heeft op zijn prive- en familielevens. Dit door onder andere reeds geruime tijd aan de slag te zijn als arbeider.

Er is daarnaast ook geen rekening gehouden met het feit dat er geen concrete aanleiding voorhanden is die tot het nemen van het inreisverbod heeft geleid. De bestreden beslissing haalt immers enkel elementen aan die zich situeren in de tijdsperiode 2017-2019. Er worden geen elementen aangehaald die zich situeren in 2020, 2021 en 2022.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

In ieder geval dient uitdrukkelijk benadrukt dat verwerende partij pas 1 jaar en zes maanden na de laatste veroordeling is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Door dit gegeven doet verwerende partij zelf afbreuk aan het gegeven dat er nog sprake zou kunnen zijn van een “actueel gevaar voor de openbare orde”.

Indien verzoeker immers effectief een “actueel gevaar voor de openbare orde” zou belichamen, kan er minstens verwacht worden dat er op relatief korte termijn na de laatste veroordeling stappen genomen worden door verwerende partij.

Nu verwerende partij ruim 1 jaar en zes maanden tussen de laatste veroordeling en het nemen van de bestreden beslissing heeft gelaten, geeft ze zelf aan dat er in feite geen sprake kan zijn van een actueel karakter.

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip ‘openbare orde’, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat de laatste feiten dateren van bijna vijf jaar geleden, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct

heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu worden als feitelijk argumenten de veroordelingen van 12.07.2018 en 04.05.2021. Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Er is geen enkele aanduiding in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt nu de laatste feiten dateren van 3 jaar geleden.

Verzoeker heeft immers ondertussen al aangetoond dat hij niet de neiging heeft zijn laakbaar gedrag van uit het verleden verder te zetten. Integendeel is verzoeker reeds geruime tijd zijn leven ernstig aan het beteren. Dit door onder andere door nagenoeg steeds aan het werk te zijn.

Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft. Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen.

Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen. De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing is in strijd met artikel 44nonies Vreemdelingenwet."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 28 van het VN-Kinderrechtenverdrag, van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidsstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C- 145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

[...]

In casu

Verwerende partij meent dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde en steunt zich hiervoor op twee veroordelingen.

De feiten waarop de laatste veroordeling betrekking heeft dateren van begin november 2019.

De veroordelingen an sich noch de ernst van de feiten die hieraan ten grondslag liggen worden door verzoeker betwist.

Wel wenst verzoeker de veronderstelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde. Dit temeer dit argument pas 1 jaar en zes maanden na de laatste veroordeling gevonden blijkt te zijn.

Verzoeker heeft ondertussen zijn gevangenisstraffen ondergaan en is thans al zijn schulden aan het afbetalen.

Verzoeker betreurd het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn familie en realiseerde zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef.

De laatste veroordeling van verzoeker dateert van 04.05.2021 en is dan ook nog moeilijk recent te noemen, nu de feiten die hieraan ten grondslag liggen immers dateren van begin november 2019. Verzoeker heeft zich na deze veroordeling niet opnieuw schuldig gemaakt aan dergelijke feiten, noch aan andere strafbare feiten. Dit toont ook aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een schuldinzicht. Daarnaast toont dit een gedragswijziging in hoofde van verzoeker aan. Verzoeker vertoont dan ook geen neiging dat hij zijn laakbaar gedrag van in het verleden zal verderzetten.

Verzoeker heeft zich sinds begin november 2019 niet meer schuldig gemaakt aan strafbare feiten. Verzoeker heeft immers lessen getrokken uit zijn voorgaande veroordelingen. Gezien deze overwegingen kan het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker niet ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anders oordelen brengt een schending met zich van de rechten gewaarborgd in artikel 8 EVRM. (infra) Er is immers geen sprake meer van de vereiste noodzaak om de openbare orde te beschermen nu het actuele gedrag van verzoeker wel degelijk verbeterd is, alleszins niet kan worden beschouwd als een ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde.

Verder verwijst de bestreden beslissing in het kader van artikel 8 EVRM nogmaals naar het verleden van verzoeker. Verzoeker heeft dit leven achter zich gelaten en het recht op gezinsleven kan niet geminimaliseerd worden met verwijzing naar feiten uit 2019 en daarvoor.

Er is in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake van een duurzame verankering in België daar waar hij ondertussen 10 jaar woonachtig is in België en verschillende familieleden in België heeft.

Dit alles vormt een beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing.

Zonder het laakbaar karakter van de gepleegde feiten te minimaliseren, dient anderzijds opgemerkt te worden dat de laatste feiten dateren van begin november 2019 en dat verzoeker zich sedertdien niet meer schuldig heeft gemaakt aan gelijkaardige feiten als diegene waarvoor hij in het verleden veroordeeld is geworden.

In casu heeft de verwerende partij op onrechtmatige wijze een inreisverbod van 10 jaar opgelegd nu deze beslissing niet opweegt tegen het recht van verzoeker op een privé- en gezinsleven.

Verwerende partij legt de focus op de aard van de feiten, de zwaarwichtigheid van de veroordelingen en de gevolgen hiervan voor de maatschappij maar verliest hierbij uit het oog dat het actueel karakter van de dreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde zou betekenen geheel afwezig is. Dit gegeven indachtig en na concreet en grondig onderzoek van de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker, kan de bescherming van de openbare orde hieraan niet superieur worden gesteld.

Verzoeker heeft reeds in de gevangenis beseft dat hij het ernstig betreurt fysiek gescheiden te moeten leven van zijn familie en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich mee hebben gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Verzoeker draagt de gevolgen van zijn veroordelingen en heeft hieruit dan ook ernstige lessen getrokken. Hij vertoont geen enkele neiging zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten, integendeel.

Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan.

Door vervolgens letterlijk te besluiten dat:

“Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel”

kwijt verwerende partij zich op onvoldoende wijze van haar taak om in concreto de verschillende individuele belangen die spelen af te wegen ten aanzien van het algemeen belang daar waar zij geheel voorbij gaat aan het feit dat het louter vaststellen van een bedreiging voor de openbare orde niet volstaat maar dat zij tevens dient te onderzoeken of de bescherming hiervan in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er is, gelet op de feitelijkheden, immers geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij slaagt er met andere woorden niet in om de proportionaliteitstoets waaromtrent het EHRM de criteria heeft geformuleerd waardoor de nationale overheden zich dienen te laten leiden op een correcte wijze uit te voeren.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een inreisverbod met een duurtijd van 10 jaar op te leggen.”

2.3. Deze middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker, een burger van de Unie, een inreisverbod voor tien jaar voor het Belgische grondgebied wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verweerder wijst erop dat verzoeker zich in de eerste plaats schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Zo werd verzoeker op 12 juli 2018 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren (of een vervangende gevangenisstraf van acht maanden) en een geldboete van 8.000 euro (of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden), met uitstel voor drie jaar voor 7.200 euro. Verzoeker werd veroordeeld voor het bezit en de verkoop van verdovende middelen of psychotrope stoffen. Het ging om een niet nader te bepalen hoeveelheid weed en hasj. Deze feiten heeft verzoeker gepleegd tussen 1 januari 2018 en 19 mei 2018. Verweerder stelt dat de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), dat het dealen van drugs beschouwt als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen. Hij wijst erop dat ook het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) zwaar tilt aan druggerelateerde feiten en oordeelt dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” valt.

In de tweede plaats stelt verweerder vast dat verzoeker op 4 mei 2021 door het hof van beroep van Gent definitief werd veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf, waarvan één jaar met uitstel gedurende vijf jaar, voor verkrachting van een meerderjarige persoon die daar niet in toestemde, de daad opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer en voor aanranding van de eerbaarheid op een meerderjarige met geweld, bedreiging, verrassing of list, of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer. Deze feiten vonden plaats respectievelijk op 6 november 2019 en op 25 juni 2019. Verweerder citeert uitvoerig uit het arrest van het hof van beroep, waarin onder meer werd uiteengezet als volgt: “*Uit de strafinformatie blijkt duidelijk dat de beklaagde zich als dertigjarige man bewust onder de uitgaande en op dat uur kennelijk geïntoxiceerde studenten mengde met het specifieke oogmerk om van hun verminderde of onbestaande tegenwoordigheid van geest gebruik te maken om hen bij verrassing seksueel aan te randen of te verkrachten. Het kan immers onmogelijk toeval zijn dat de beklaagde op enkele maanden tijd tweemaal werd betrapt bij het plegen van dergelijke feiten, terwijl zijn leugenachtige minimaliserende verklaringen terloops zijn verhoor aantonen dat hij zich er terdege van bewust was dat zijn handelen volkomen ontoelaatbaar was. Uit de feiten blijkt een volkomen misprijzen voor de seksuele integriteit van zeer jonge vrouwen, die beklaagde kennelijk louter ziet als loslopend wild waarop hij naar believen zijn seksuele lusten mag botvieren. De door de beklaagde gepleegde feiten zijn niet alleen traumatiserend voor de slachtoffers, maar veroorzaken daarenboven een brede maatschappelijke schade doordat zij in sterke mate bijdragen aan de negatieve beeldvorming omtrent alloctonen waarvan de overgrote meerderheid zich nooit aan dergelijke feiten schuldig maakt maar wel onterecht getroffen wordt door de gevolgen van deze ongunstige perceptie [...]*”.

Verweerder stelt voorts vast dat verzoeker in 2017 ook tweemaal werd veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes en verval van het recht tot sturen wegens het plegen van een vluchtmisdrijf zonder gekwetsten en het besturen van een voertuig zonder in het bezit te zijn van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid. Hij wijst erop dat het niet gaat om correctionele overtredingen, maar dat het toch ernstige overtredingen betreffen, nu zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen. Deze

veroordelingen bevestigen volgens verweerder dat verzoeker een gebrek aan respect heeft voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft. Verweerder wijst er ook op dat verzoeker meermaals is vermeld in de politionele databank ANG, dit voor verschillende feiten in de periode van 2015 tot en met 2019.

Verweerder motiveert dat uit de aard en de veelheid van de gepleegde feiten een manifest gebrek aan verantwoordelijkheidszin en schuldbesef blijkt, alsook een totaal gebrek aan respect ten opzichte van andermans persoon in het algemeen en de vrouw in het bijzonder, door verzoeker *“herleid tot de staat van een object ter bevrediging van zijn driften”*. Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, zijn persoonlijkheid en de schaamte- en gewetenloze uitbuiting van andermans zwakheid, stelt verweerder dat er legitiem kan worden afgeleid dat verzoeker een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Vervolgens wijst verweerder erop dat verzoeker werd gehoord via een formulier hoorrecht van 14 maart 2022 en gaat in op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Hij gaat vervolgens over tot een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM en licht de redenen toe waarom volgens hem het opgelegde inreisverbod in overeenstemming is met dit verdragsartikel. Zo stelt verweerder vast dat verzoeker momenteel 32 jaar oud is en alleenstaande zonder kinderen. Hij houdt er rekening mee dat verzoeker in België wel nog zijn vader en zus heeft, alsook enkele verdere familieleden, maar stelt vast dat niet blijkt dat er tussen verzoeker en deze familieleden sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, die verder reiken dan de normale affectieve en emotionele banden. Hij stelt vast dat verzoeker al negen jaar zelfstandig woont en hij, toen hij geen werk had, terugviel op een leefloon of werkloosheidsuitkering. Hij oordeelt dat verzoeker de contacten met zijn familieleden in België verder kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of middels korte bezoeken van zijn familie-leden aan Spanje of Marokko, nu deze laatsten vrij kunnen reizen tussen Marokko, Spanje en België. Verweerder stelt nog dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn familiale belangen. Hij stelt daarnaast vast dat verzoeker er in het verleden niet in slaagde een stabiele job te vinden en hij op de negen jaar die hij in België verbleef amper 32 maanden heeft gewerkt, hoofdzakelijk met tijdelijke contracten of als uitzendkracht. Er is dus volgens verweerder geen sprake van duurzame economische banden met België. Hij merkt ook op dat een strafblad voor drugs- en zedenfeiten en verzoekers beperkte kennis van het Nederlands niet bevorderlijk zijn voor zijn kansen op de arbeidsmarkt. Verweerder acht het niet aangetoond dat verzoeker de intentie heeft om in België een stabiele toekomst op te bouwen. Hij stelt verder vast dat verzoeker, ook gelet op zijn leeftijd, in staat kan worden geacht terug te keren naar Spanje of Marokko om in een van deze landen een nieuw leven op te bouwen. Hij ziet hiervoor geen onoverkomelijke hinderpalen, onder meer nu verzoeker in beide landen reeds heeft verbleven en zowel Spaans als Arabisch spreekt. Verweerder houdt er daarnaast rekening mee dat verzoeker niet aangaf een ziekte te hebben die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. In de gegeven omstandigheden acht verweerder het opgelegde inreisverbod evenmin in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verweerder besluit dat een inreisverbod voor tien jaar proportioneel is, gelet op de vaststellingen dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en hij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde/nationale veiligheid en rekening houdend met de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn familiale en persoonlijke toestand en het ontbreken van medische elementen.

Verweerder motiveert bijgevolg formeel waarom hij overgaat tot het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van verzoekers geval.

Verzoeker kan niet overtuigen dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom wordt besloten om hem een inreisverbod voor een duur van tien jaar op te leggen of dat uit de motivering geen werkelijke en concrete proportionaliteitstoetsing zou blijken. Er kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen dat verzoeker wordt geacht een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen en dat in het licht van het geheel van de voorliggende omstandigheden zoals deze worden geduid een inreisverbod voor tien jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om omstandigheden aan te brengen die konden nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, of mogelijk zelfs tot het afzien van het opleggen van een inreisverbod, maar dat verzoeker met de door hem aangehaalde elementen niet kon overtuigen. Het betoog van verzoeker dat verweerder niet zou hebben gemotiveerd waarom hij kiest voor een inreisverbod voor tien jaar, mist feitelijke grondslag. Er kan geenszins worden vastgesteld dat op automatische wijze een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd. Verweerder is bovendien niet verplicht om te motiveren waarom hij niet kiest voor een andere termijn. Hij dient enkel de redenen te vermelden waarom hij kiest voor een welbepaalde termijn, wat in casu is gebeurd.

In casu kan daarnaast bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien verweerder op zeer uitgebreide wijze is ingegaan op de door verzoeker gepleegde feiten, de impact ervan en de belangen die verzoeker heeft in België. Hierbij dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad van State van 18 december 2013 met nr. 225.871, dient de Raad vast te stellen dat hij nalaat concreet te duiden dat de omstandigheden in het genoemde arrest volledig gelijklopen met die van de huidige zaak. Immers werd in de zaak in voormeld arrest een inreisverbod met een maximumtermijn van drie jaar opgelegd, zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zonder dat hierover concreet werd gemotiveerd. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat in casu wel degelijk werd gemotiveerd aangaande de keuze om een inreisverbod van tien jaar op te leggen. Hierbij dient overigens te worden vastgesteld dat tien jaar in casu geen maximumtermijn betreft. Aldus had verweerder ervoor kunnen kiezen om een inreisverbod van 15 of 20 jaar op te leggen, doch heeft hij geoordeeld dat, gelet op alle overwegingen, een inreisverbod van tien jaar proportioneel is.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht. Hij geeft ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt en waarvan het bestuur kennis had of diende te hebben ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat verzoeker een inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel, staan de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het

grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

2.7. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet vormt mede een omzetting van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. De Raad wijst op de volgende bepalingen van de richtlijn, die voorzien in de mogelijkheid tot het opleggen van beperkingen van het inreis- en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid voor burgers van de Unie en hun familieleden:

“HOOFDSTUK VI

BEPERKINGEN VAN HET INREISRECHT EN HET VERBLIJFSRECHT OM REDENEN VAN OPENBARE ORDE, OPENBARE VEILIGHEID OF VOLKSGEZONDHEID

Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Artikel 28

Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familie-leden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

[...]

Artikel 30

Kennisgeving van besluiten

1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.
2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.
3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.

[...]

Artikel 32

Duur van verwijderingsmaatregelen

1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.

De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.”

2.8. Verzoeker betwist niet dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel van dezelfde datum als het thans bestreden inreisverbod, om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verweerder in casu de mogelijkheid had om verzoeker een inreisverbod op te leggen overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingen-wet.

2.9. Overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet is het verder toegestaan om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen, indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft geoordeeld dat dit het geval is wat verzoeker betreft en achtte een inreisverbod voor 10 jaar proportioneel in het licht van de concrete omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken. Verzoeker betwist deze beoordeling.

2.10. Verzoeker gaat niet akkoord met de motivering in de bestreden beslissing dat hij door zijn persoonlijke gedrag een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij betwist op zich niet dat hij de in de bestreden beslissing vermelde feiten pleegde, maar gaat niet akkoord met de beoordeling die op basis van deze feiten werd gemaakt. In het bijzonder betwist hij dat hij actueel nog een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij is van mening dat dit onvoldoende is aangetoond en hierbij niet alle specifieke omstandigheden in rekening zijn gebracht. Hij betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de gegevens dat hij sedert november 2019 geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, dat hij zijn gevangenisstraffen heeft uitgezeten en dat hij sindsdien zijn leven beterde, onder andere door sinds zijn vrijlating te werken en zijn slachtoffers correct te vergoeden. Hij betoogt dat niet is aangetoond dat hij de neiging vertoont om zijn laakbare gedrag van in het verleden voort te zetten. Er wordt volgens hem in de bestreden beslissing geen enkele context gegeven van de feiten.

Verzoeker kan allereerst niet overtuigen dat de gepleegde feiten niet of onvoldoende in hun context zijn geplaatst. Verweerder heeft niet louter verwezen naar het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen, maar is net heel concreet ingegaan op de gepleegde feiten, de omstandigheden waarin deze zijn gepleegd en de persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben geleid tot deze veroordelingen. Verzoeker duidt ook niet concreet welke “context” waarin de feiten werden gepleegd niet of onvoldoende in rekening zou zijn gebracht.

Verzoeker bekritiseert het feit dat de bestreden beslissing werd genomen een kleine drie jaar na de laatste door hem gepleegde feiten van openbare orde en één jaar en zes maanden na zijn meeste recente veroordeling. In dit verband merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vermeld wanneer verzoeker de hem ten laste gelegde feiten pleegde, waarbij de meeste recent gepleegde feiten inderdaad teruggaan tot november 2019. Verweerder houdt er dus rekening mee dat de laatste feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van 2019, maar stelt ook dat verzoeker pas op 4 mei 2021 definitief werd veroordeeld voor de feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid, wat wel degelijk een recente veroordeling betreft. Verzoeker stelt onterecht dat er tussen deze strafrechtelijke

veroordeling en de bestreden beslissing één jaar en zes maanden zijn verstreken. Verweerder merkt op dat verzoeker op 27 november 2020 in beroep is gegaan tegen het vonnis van 28 oktober 2020 van de correctionele rechtbank van Gent omdat *“hij de schuldigverklaring voor de beide tenlasteleggingen betwistte, alsook de straf en de burgerlijke rechtsvordering”*. Van enig schuldbesef was op dat ogenblik dus duidelijk geen sprake. Hiermee bewerkstelligde verzoeker dat hij op 4 mei 2021 door het hof van beroep van Gent werd veroordeeld tot een zwaardere straf. Verweerder citeert zo volgende passage uit het arrest van 4 mei 2021: *“Het hof is met eenparigheid van stemmen van oordeel dat de door de eerste rechter bepaalde bestraffing niet volstaat om recidive te vermijden en om de beklaagde het besef bij te brengen van het volkomen ontoelaatbaar karakter van zijn handelen en van de noodzaak om respect op te brengen voor de seksuele integriteit van vrouwen, ook wanneer zij in een toestand van alcoholintoxicatie verkeren. Het effectief gedeelte van de hierna bepaalde bestraffing zal de beklaagde duidelijk maken dat zijn gedrag volkomen ontoelaatbaar is, terwijl het voorwaardelijke gedeelte (...) moet verzekeren dat de beklaagde ook na het ondergaan van zijn effectieve bestraffing beseft dat recidive voor hem zware gevolgen zal meebrengen”*.

Het kan niet als onzorgvuldig worden beschouwd waar verweerder wachtte met het opleggen van het bestreden inreisverbod tot nadat er sprake was van een definitieve strafrechtelijke veroordeling voor de bijzonder ernstige feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid en ook tot nadat de eerder door hem genomen beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker definitief in het rechtsverkeer was. Overeenkomstig artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet mag tijdens het onderzoek van een eventueel beroep tegen deze laatste beslissing immers in beginsel geen verwijderingsmaatregel worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. Binnen een kort tijdsbestek na het definitief worden van de beslissing tot beëindiging van het verblijf werd verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waarbij ook het thans bestreden inreisverbod werd opgelegd. Verzoeker kan in de gegeven omstandigheden verder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder, door het enkele gegeven dat hij ruim een jaar liet verstrijken tussen zijn laatste veroordeling en het nemen van de bestreden beslissing, zelf afbreuk doet aan het vastgestelde actuele gevaar voor de openbare orde. Hiervoor dient integendeel een beoordeling te worden gemaakt aan de hand van het persoonlijke gedrag van verzoeker, zoals verweerder heeft gedaan. In zoverre verzoeker aangeeft niet te begrijpen waarom zijn verblijf werd beëindigd bijna drie jaar na de laatste door hem gepleegde feiten, merkt de Raad nog op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

Het loutere gegeven dat verzoeker geen feiten meer pleegde sinds november 2019 betekent nog niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet langer kon oordelen dat verzoekers persoonlijke gedragingen wel degelijk een ernstige, reële en actuele bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker houdt onterecht voor als zou in de bestreden beslissing niet zijn gemotiveerd aangaande zowel de ernstige bedreiging voor de openbare orde als het actueel karakter ervan. Verweerder heeft aan de hand van verzoekers persoonlijke gedragingen concreet geargumenteed waarom hij actueel nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder wijst hiervoor hoofd-zakelijk op de aard en de bijzondere ernst van de feiten die verzoeker pleegde, met name het bezit en de verkoop van drugs en de feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid waarbij verzoeker zich als dertigjarige bewust mengde onder uitgaande studenten om misbruik te maken van vrouwelijke studenten in geïntoxiceerde toestand om hen bij verrassing seksueel aan te randen of te verkrachten. Hieromtrent legde verzoeker ook leugenachtige en minimaliserende verklaringen af. Nog wijst verweerder erop dat verzoeker ook reeds tweemaal werd veroordeeld door de politierechter en hij is gekend voor meerdere feiten in de jaren 2015 tot en met 2019 in de ANG-databank. Verweerder oordeelt dat gelet op de aard en de veelheid van de door verzoeker gepleegde feiten een manifest gebrek aan verantwoordelijkheidszin en schuldbesef tot uiting komt, alsook een totaal gebrek aan respect ten opzichte van andermans persoon in het algemeen en van de vrouw in het bijzonder, die door verzoeker wordt herleid tot de staat van een object ter bevrediging van zijn driften. Hij benadrukt de bijzondere ernst van de feiten, verzoekers persoonlijkheid en zijn schaamte- en gewetenloze uitbuiting van andermans zwakheid, om te stellen dat legitiem kan worden geoordeeld dat verzoeker een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Aldus kan worden aangenomen dat verweerder ook het toekomstige risico op recidive heeft geëvalueerd.

Door louter te wijzen op het gegeven dat de meest recente feiten van openbare orde intussen dateren van drie jaar geleden toont verzoeker niet aan dat de voormelde beoordeling kennelijk onredelijk is. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tussen 29 juni 2021

en 10 februari 2022 in de gevangenis van Antwerpen heeft verbleven en hij sedert 10 februari 2022 in voorlopige vrijheid werd gesteld onder voorwaarden. Het strafeinde is pas voorzien op 29 juni 2023. Voor zover verzoeker dus stelt dat rekening had moeten worden gehouden met het gegeven dat hij zijn straffen volledig heeft uitgezeten, moet worden vastgesteld dat dit standpunt actueel voorbarig is. Dit betoog kan alleen al om deze reden niet worden bijgetreden. Nu verzoeker sinds november 2019 ofwel het voorwerp uitmaakte van een strafrechtelijk onderzoek of in afwachting was van zijn proces ofwel in de gevangenis zat ofwel onder een andere vorm van justitieel toezicht stond, is het niet onlogisch dat hij in deze periode geen nieuwe feiten pleegde. Verzoeker toont hiermee echter niet afdoende aan dat hij zijn leven daadwerkelijk heeft gebeterd of dat de elementen die verweerder aanhaalt om de actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde aan te tonen intussen achterhaald zouden zijn. Verzoeker wijst er verder nog op dat hij zijn slachtoffers correct zou vergoeden, maar brengt hiervan geen enkel begin van bewijs naar voor. Ook toen hij werd gehoord voorafgaat aan het nemen van de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker hierop heeft gewezen of in dit verband stukken voorlegde. Ook op dit punt kan hij dus niet overtuigen dat enig concreet gegeven onterecht niet in rekening is gebracht.

Voor zover verzoeker voorhoudt dat hij de ernst van de door hem gepleegde feiten inziet en hij deze betreurt, dient te worden vastgesteld dat dit loutere beweringen zijn die door geen enkel (objectief) gegeven of stuk worden ondersteund. Bovendien blijkt uit het feitenrelaas in de bestreden beslissing, alsook uit voormeld arrest van 4 mei 2021, net dat verzoeker geen enkel schuldinzicht vertoonde: *“Louter ten overvloede dient bemerkt dat de ontkennende verklaringen van de beklaagde terloops zijn verhoor evenmin van aard zijn om diens verweer kracht bij te zetten. Terloops zijn ondervraging stelde de beklaagde aanvankelijk dat hij de burgerlijke partij enkel had aangeraakt boven de kleren en dat hij niet onder haar kledij was geweest. Pas na de confrontatie met de camerabeelden diende hij te erkennen dat er veel meer was gebeurd.*

[...]

3.1 (...) Uit de strafinformatie blijkt duidelijk dat de beklaagde zich als dertigjarige man bewust onder de uitgaande en op dat uur kennelijk geïntoxiceerde studenten mengde met het specifieke oogmerk om van hun verminderde of onbestaande tegenwoordigheid van geest gebruik te maken om hen bij verrassing seksueel aan te randen ofte verkrachten. Het kan immers onmogelijk toeval zijn dat de beklaagde op enkele maanden tijd tweemaal werd betrapt bij het plegen van dergelijke feiten, terwijl zijn leugenachtige minimaliserende verklaringen terloops zijn verhoor aantonen dat hij zich er terdege van bewust was dat zijn handelen volkomen ontoelaatbaar was. Uit de feiten blijkt een volkomen misprijzen voor de seksuele integriteit van zeer jonge vrouwen, die de beklaagde kennelijk louter ziet als loslopend wild waarop hij naar believen zijn seksuele lusten mag botvieren. De door de beklaagde gepleegde feiten zijn niet alleen traumatiserend voor de betrokken slachtoffers, maar veroorzaken daarenboven een brede maatschappelijke schade doordat zij in sterke mate bijdragen aan de negatieve beeldvorming omtrent allochtonen waarvan de overgrote meerderheid zich nooit aan dergelijke feiten schuldig maakt maar wel onterecht getroffen wordt door de gevolgen van deze ongunstige perceptie - gegeven waarvan de beklaagde zich bezwaarlijk onbewust kan zijn geweest.

Het hof is met eenparigheid van stemmen van oordeel dat de door de eerste rechter bepaalde bestraffing niet volstaat om recidive te vermijden en om de beklaagde het besef bij te brengen van het volkomen ontoelaatbaar karakter van zijn handelen en van de noodzaak om respect op te brengen voor de seksuele integriteit van vrouwen, ook wanneer zij in een toestand van alcoholintoxicatie verkeren. Het effectief gedeelte van de hierna bepaalde bestraffing zal de beklaagde duidelijk maken dat zijn gedrag volkomen ontoelaatbaar is, terwijl het voorwaardelijke gedeelte (...) moet verzekeren dat de beklaagde ook na het ondergaan van zijn effectieve bestraffing beseft dat recidive voor hem zware gevolgen zal meebrengen.”

Verzoeker is blijkbaar van mening dat uit het enkele gegeven dat hij in de afgelopen drie jaar geen nieuwe feiten pleegde, voldoende blijkt dat hij schuldinzicht heeft en er sprake is van een gedrags-wijziging. Dit betoog kan evenwel niet overtuigen, gelet op de gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers persoonlijkheid en rekening houdend met het gegeven dat hij al die tijd onder een vorm van justitieel toezicht stond. In zoverre verzoeker in dit verband thans opmerkt dat hij zich heeft gerealiseerd dat zijn handelen uit het verleden pijnlijke consequenties met zich mee heeft gebracht, blijkt hij ook louter stil te staan bij de gevolgen die dit had voor zichzelf en zijn familie, zonder dat hij in zijn middelen ook maar even stilstaat bij de gevolgen die zijn handelen hadden voor zijn slachtoffers. Hiermee over-tuigt verzoeker geenszins dat er sprake is van een oprecht en werkelijk schuldbesef en -inzicht.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt nog dat verweerder rekening hield met de tewerkstelling van verzoeker in België, ook na zijn vrijlating uit de gevangenis. Hij zag hierin evenwel geen aanwijzing dat er in hoofde van verzoeker niet langer sprake is van een ernstige, reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij wees er in dit verband ook op dat het behouden van zijn

werk of het volgen van een opleiding een van de verzoeker opgelegde probatievoorwaarden is. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Immers moet worden vastgesteld dat verzoeker ook in het verleden reeds op verschillende tijdstippen werkte, maar dit heeft hem er niet van weerhouden de vastgestelde feiten van openbare orde te plegen. Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan waarom dit actueel anders zou zijn.

Uit de gehele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op basis van de door verzoeker gepleegde feiten en zijn persoonlijke gedragingen, waarop zeer concreet wordt ingegaan, een beredeneerde en weloverwogen beoordeling heeft gemaakt inzake de (ernstige) bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat verweerder automatische gevolgen heeft verbonden aan de gepleegde feiten zonder de omstandigheden van de feiten of zijn persoonlijkheid in rekening te hebben gebracht. In zoverre verzoeker tracht voor te houden dat hij actueel niet langer de persoon is die hij was toen hij de feiten pleegde, stelt te Raad vast dat hij geen concrete, overtuigende elementen naar voor brengt die dit kunnen onderbouwen en waarmee onterecht geen rekening werd gehouden.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat hij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

2.11. Verzoeker is vervolgens van mening dat een concrete proportionaliteitsafweging bij het opleggen van het bestreden inreisverbod voor tien jaar niet werd doorgevoerd. Hij vindt het *“een loutere frase”* waar verweerder motiveerde dat een inreisverbod voor tien jaar proportioneel is.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder de proportionaliteit van de opgelegde maatregel wel degelijk is nagegaan aan de hand van de individuele omstandigheden van het geval. Verweerder acht een inreisverbod voor tien jaar voor België proportioneel, gelet op de vastgestelde ernstige bedreiging voor de openbare orde, de bijzonder ernstige verstoring van de openbare orde, de aard van de gepleegde feiten en het gegeven dat noch een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België noch gezondheidsproblemen blijken. Hij heeft verzoeker hierbij ook uitgenodigd om relevante elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie aan te brengen en voor zijn belangen op te komen, zodat hij hiermee rekening zou kunnen houden bij het nemen van zijn beslissing. Hij heeft uitgebreid gemotiveerd inzake verzoekers belangen in België en de door hem aangebrachte elementen. Verweerder heeft concreet geoordeeld dat noch de banden met de nog aanwezige familielieden in België, waaronder verzoekers vader en zus, noch verzoekers persoonlijke banden met België van aard zijn er zich tegen te verzetten dat een inreisverbod voor tien jaar wordt opgelegd. Verweerder hield er rekening mee dat verzoeker sinds negen jaar in België verblijft en hij hier werkzaam was, maar stelde vast dat hij geen duurzame economische banden met dit land heeft opgebouwd en hij ook slechts een beperkte kennis heeft van het Nederlands. Hij oordeelde nog dat er voor verzoeker, ook rekening houdend met zijn leeftijd, geen onoverkomelijke hinderpalen blijken om voor zichzelf opnieuw een leven op te bouwen in Spanje of Marokko, waar zijn familielieden hem steeds kunnen bezoeken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden aangenomen dat verweerder heeft gehandeld in overeenstemming met artikel 44nonies, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat oplegt om bij de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoeker beperkt er zich toe te herhalen dat hij familielieden heeft in België, dat hij hier al langere tijd verblijft en dat hij hier na zijn vrijlating heeft gewerkt, maar deze verschillende elementen zijn in rekening gebracht. Verzoeker gaat voor het overige niet in op de voorziene motieven. Hij weerlegt deze niet en toont niet aan dat enig concreet gegeven onterecht niet in de beoordeling is betrokken. Evenmin slaagt hij erin om met concrete argumenten aan te tonen dat een inreisverbod voor België voor tien jaar in zijn concrete geval alsnog als disproportioneel is te beschouwen.

2.12. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat het bestuur bij het opleggen van het inreisverbod voor tien jaar is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verweerder heeft de duur van het inreisverbod wel degelijk bepaald rekening houdende met de concrete omstandigheden van het geval en er blijkt, rekening houdende met de voorgaande bespreking van de middelen, niet dat hij hierbij enige relevante omstandigheid onterecht niet in rekening heeft gebracht. Een disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke belangen enerzijds en het algemene belang anderzijds wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Een schending van artikel 44 nonies van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.14. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een gezins- en privéleven in België, nu zijn vader, zus en andere familieleden hier verblijven en hij sinds 2012 duurzaam is verankerd in België. Hij betoogt dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat, zoals dit blijkt uit de voorgaande bespreking, verzoeker de beoordeling dat hij een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde niet onderuit heeft kunnen halen. Hierbij werd rekening gehouden met het tijdstip en de aard en ernst van de gepleegde feiten en vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekers gedrag sindsdien toelaat hierover anders te oordelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt daarnaast een zeer concrete beoordeling en belangenafweging in het kader van de aanwezigheid van verzoekers familieleden in België en artikel 8 van het EVRM. Zo kan hierin wordt gelezen als volgt:

“[...] In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Momenteel is hij 32 jaar, alleenstaande en heeft hij geen kinderen.

Hij geeft in zijn verklaring hoorrecht dd. 14.03.2022 aan dat zijn vader [M.Z.J.] en zijn zus [N.Z.] in België wonen. Opdat de relatie met zijn vader en zus onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen, dienen er echter bijkomende banden van afhankelijkheid te worden aangetoond die verder gaan dan de normale affectieve en emotionele banden. (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33).

Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij in september 2012 samen met zijn vader [M.Z.J.] [°...] te [...] (Marokko) vanuit Viladecans (Spanje) naar België kwam om hier werk te zoeken. Volgens het Rijksregister bezit zijn vader de Spaanse nationaliteit sedert 31.03.2004 en is hij in het bezit van een E+-kaart (duurzaam verblijf als EU-burger) geldig tot 07.03.2023. Het huwelijk van zijn vader met zijn Marokkaanse moeder [E.A.F.] werd in Marokko ontbonden op 20.11.1996 nadat zijn vader op 17.03.1993 in Marokko trouwde met zijn stiefmoeder [E.M.J.], ° te [...] in [...]. Volgens het Rijksregister woont betrokkene sinds 08.04.2013 niet meer bij zijn vader.

Zijn Marokkaanse stiefmoeder, alsook zijn Spaanse halfbroers [Z.E.M.Y.], [°...] te [...] en [Z.E.M.T.], [°...] te [...] (Spanje) kwamen in het kader van gezinshereniging met zijn vader vanuit Spanje naar België op 07.08.2013. Zijn stiefmoeder is in het bezit van een F+-kaart geldig tot 18.09.2024.

Zijn halfbroer [Y.] huwde op 15.10.2019 in Marokko met [E.M.H.], ° te [...] op [...] en woont in [...]. Hij is in het bezit van een E+-kaart geldig tot 04.03.2024.

Zijn halfbroer [T.] woont nog bij zijn ouders in 1080 Sint-Jans-Molenbeek op de [...] en is in het bezit van een E+-kaart geldig tot 01.07.2026.

Zijn oudere zus [Z.N.], ° te [...] op [...] huwde op 03.06.2002 op het Marokkaans Consulaat te Brussel met de Marokkaanse onderdaan [L.A.] ° te [...] op [...]. Zij diende op 19.03.2003 een aanvraag tot gezinshereniging in op de gemeente Sint-Jans-Molenbeek om zich bij haar echtgenoot te vestigen. Haar man verkreeg de Belgische nationaliteit op 11.08.2006. Op 10.09.2009 verwierf zij op haar beurt de Belgische nationaliteit. Ze woont met haar gezin in 1082 Sint-Agatha-Berchem op de [...].

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat betrokkene tijdens zijn detentie van 29.06.2021 tot 10.02.2022 2 keer bezoek kreeg van zijn zus [N.] (op 05.08.2021 en op 17.11.2021), 2 keer van zijn halfbroer [Y.] (op 12.08.2021 en op 17.11.2021) en 1 keer van zijn halfbroer [T.] en zijn vader [M.] op 12.08.2021. Niets wijst erop dat de relatie die hij met zijn vader, zus en halfbroers onderhoudt, verder gaat

dan de normale affectieve en emotionele banden. Zij hebben elk hun eigen leven opgebouwd en betrokkene woont al 9 jaar zelfstandig. Toen hij geen werk had, kon hij terugvallen op een leefloon of op een werkloosheidsvergoeding (cf. hoorrecht dd. 14.03.2022 en infra). Betrokkene kan de contacten met zijn familieleden verder onderhouden mits de moderne communicatiemiddelen (telefoon, internet,...) of middels korte bezoeken in zijn land van herkomst (Spanje en Marokko). Het merendeel van zijn familie (met uitzondering van zijn stiefmoeder) bezit de dubbele nationaliteit (de Marokkaanse en de Spaanse of de Belgische) en/of beschikt over legaal verblijf in België, zodat zij vrijelijk kunnen reizen tussen Marokko, Spanje en België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet ernstig voorgehouden worden.

Tot slot geeft hij in zijn hoorrecht aan dat zijn moeder [F.E.A.] in Marokko woont. Gezien zij nooit een verblijf heeft aangevraagd in België, heeft deze beslissing eveneens geen invloed op de relatie die hij mogelijks nog met haar onderhoudt en kan deze beslissing evenmin een schending uitmaken van zijn gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor een bevel om het grondgebied te verlaten met het opleggen van een inreisverbod een noodzakelijke maatregel vormt.”

Ook inzake verzoekers persoonlijke belangen in België werd een concrete beoordeling en belangenafweging doorgevoerd:

“Als redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Spanje of Marokko haalt hij aan dat hij bezig is zijn leven hier op te bouwen, dat hij werk heeft gevonden en zijn tewerkstelling op 21.03.2022 start en dat zijn familie in België woont.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij en zijn vader 9 jaar geleden omwille van economische motieven naar België zijn gekomen. In zijn verklaring hoorrecht dd. 14.03.2022 stelt hij dat hij nog opleidingen heeft gevolgd bij het CVO en de VDAB, zonder dat hij daarvan getuigschriften voorlegt. Hij stelt dat hij gewerkt heeft in de productie, als orderpicker en bakker. Uit de tewerkstellingsdatabank DOLSIS blijkt dat hij van 12.10.2013 tot 20.11.2013 tewerkgesteld was bij BAZI SPRL; van 07.02.2014 tot 03.04.2014 bij CHABOUN SPRL; van 01.04.2014 tot 31.05.2014 bij EL JAWDA SPRL; van 01.07.2014 tot 18.05.2015 bij Au couleurs de Marrakech BVBA; in 2016 heeft hij slechts 1 dag gewerkt als uitzendkracht bij ACCENT JOBS for People (op 17.03.2016); van 16.11.2017 tot 06.12.2017, van 25.01.2018 tot 05.02.2018 (en op 20.09.2018) werkte hij als uitzendkracht bij FORUM Jobs NV; op 21.04.2018 en van 07.06.2018 tot 04.07.2018 bij ACCENT Jobs for People; van 05.11.2018 tot 30.11.2018 bij Konvert Interim Vlaanderen; in januari 2019 werkte hij 5 dagen voor RANDSTAD Belgium; in maart 2019 3 dagen voor SA MANPOWER BELGIUM; in december 2019 stond hij 2 dagen aangemeld via LET'S WORK BVBA en 2 dagen bij SYNERGIE Belgium; van 16.01.2020 tot 20.03.2020 en van 24.04.2020 tot 14.08.2020 bij SA MANPOWER Belgium; van 16.09.2020 tot 27.11.2020 en op 28.12.2020 bij KONVERT INTERIM VLAANDEREN; van 21.01.2021 tot 20.02.2021 bij KASA PAIN BVBA; van 20.03.2021 tot 13.04.2021 bij ACCENT JOBS for People; van 14.06.2021 tot 09.07.2021 bij AGILITAS GROUP NV (hij zat nochtans opgesloten in de gevangenis vanaf 29.06.2021); van 21.03.2022 tot 01.04.2022 bij TEMPO-TEAM NV, en op 18.05.2022 en 23.05.2022 bij DAOUST SA. Sinds 08.06.2022 staat hij aangemeld met een contract voor bepaalde duur tot 07.12.2022 bij bakkerij LUNA BVBA in Zoersel.

Uit de gegevens van de kruispuntbank van sociale zekerheid blijkt dat hij van 01.03.2018 tot 31.08.2018 kon terugvallen op een leefloon. Hij verklaart in zijn hoorrecht dd. 14.03.2022 eveneens een werkloosheidsvergoeding te hebben ontvangen, maar heeft het attest van zijn uitbetalingsinstelling (ABW) nog niet voorgelegd.

Niettegenstaande hij bij verschillende uitzendkantoren is ingeschreven en zijn verschillende periodes van tijdelijke tewerkstelling blijken geven van een zekere werkbereidheid, schijnt hij er toch niet in te slagen om een stabiele job te vinden. Hij heeft op die 9 jaar amper 32 maanden gewerkt, en dan nog hoofzakelijk met tijdelijke contracten of als uitzendkracht zodat er van een duurzame economische binding met het gastland bezwaarlijk sprake kan zijn. Hoewel dit voor het jaar 2019 mogelijks kan verklaard worden door de coronapandemie, is er voor deze sanitaire crisis uitbraak ook geen sprake van enige continuïteit. Het bezit van een strafblad omwille van drugs- en zedenfeiten, alsook zijn beperkte kennis van het Nederlands zijn uiteraard niet bevorderlijk voor zijn kansen op de arbeidsmarkt. Onder zijn opgelegde probatievoorwaarden dient hij zijn werk te behouden of een opleiding te volgen en door zijn eigen gedrag geen aanleiding te geven tot ontslag; en de nodige inspanningen te leveren om Nederlands te leren. Hij verklaart in zijn hoorrecht van 14.03.2022 dat hij opleidingen heeft gevolgd bij het CVO en de VDAB, maar legt hiervan geen enkel getuigschrift voor. Al deze elementen tonen aan dat hij ondanks zijn 32-jarige leeftijd blijkaar niet de intentie heeft om hier aan een stabiele toekomst te bouwen.

Gezien zijn leeftijd kan toch verondersteld worden dat hij in staat is om terug te keren naar Spanje of Marokko om er met een propere lei te starten en zelfstandig een nieuw leven op te bouwen en zijn banden met dat land terug aan te sterken. Daarbij kan de in België opgedane kennis en beroepservaring hem van nut zijn. Zijn familie in België en zijn moeder in Marokko kunnen hem desgevallend moreel en financieel ondersteunen bij zijn terugkeer en hebben er ongetwijfeld nog kennissen of familie die zij kunnen aanspreken om hem te helpen bij zijn re-integratie. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt hij geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cf. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Hij is in Marokko geboren en heeft voor zijn aankomst in België jaren in Spanje gewoond. Hij heeft dus het grootste deel van zijn leven buiten België doorgebracht. Zijn moedertalen zijn Spaans en Arabisch. Vermits hij binnen een Marokkaans gezin in Spanje is opgegroeid, is hij vertrouwd met de Arabische, alsook met de Spaanse cultuur en gewoonten. Zelfs indien de integratie in Spanje of Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat dit deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). [...]"

Gelet op de vastgestelde ernstige bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde en de voormelde beoordeling inzake verzoekers familiale en persoonlijke belangen, heeft verweerder het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar proportioneel geacht. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM "*louter theoretisch*" is of geen concrete beoordeling of belangenafweging heeft plaatsgevonden rekening houdend met zowel de ernstige redenen van openbare orde als de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker.

Zoals verweerder correct aangeeft, is er voor meerderjarige familieleden in beginsel slechts sprake van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, voor zover het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verweerder wijst er in zijn beslissing op dat verzoeker geen bijzondere banden van afhankelijkheid aantoonde met zijn in België verblijvende familieleden. Verzoeker betwist deze beoordeling niet en maakt zo niet aannemelijk dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft er bovendien op gewezen dat verzoeker de contacten met zijn familieleden in België kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en door bezoeken die zijn familieleden aan hem kunnen brengen in Spanje of Marokko. In de gegeven omstandigheden heeft verweerder het opgelegde inreisverbod voor tien jaar op grond van de door verzoeker gepleegde ernstige feiten en de ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde proportioneel geacht. Door enkel te stellen dat hij "*het ernstig betreurt fysiek gescheiden te moeten leven van zijn familie*", toont verzoeker niet aan dat de beoordeling van verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Verzoeker gaat verder op geen enkele wijze concreet in op zijn privéleven in België. Hij wijst er wel op dat hij reeds tien jaar in België verblijft en hier duurzaam is verankerd, maar laat na dit te concretiseren. Verder blijkt dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd over de elementen inzake verzoekers privéleven waarvan hij kennis had, zoals de tewerkstellingen in België. Hij stelde echter vast dat verzoeker geen duurzame economische banden heeft met België en hij ook slechts een beperkte kennis heeft van het Nederlands. Rekening houdend met verzoekers leeftijd, zag verweerder verder geen onoverkomelijke hinderpalen voor verzoeker om in Spanje of Marokko zijn leven opnieuw op te nemen. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op deze beoordeling en toont niet aan dat deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn persoonlijke en familiale belangen en het algemeen belang indien hij gedurende 10 jaar het Belgische grondgebied niet mag betreden. Er blijkt niet dat enig concreet aspect dat zijn situatie kenmerkt is veronachtzaamd.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.15. Voor zover verzoeker nog de schending aanvoert van de artikelen 3 en 28 van het VN-Kinderrechtenverdrag moet worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop de bestreden beslissing met miskennis van deze artikelen zou zijn genomen. Verzoeker betwist het motief ook niet dat hij geen (minderjarige) kinderen heeft. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS